

del mateix, hi ha 1 de les dosis debils i continues. Imaginat per en Labbé en 1881, i estudiat després per en Peyraud, ha sigut objecte de seriosos treballs, i, si bé lentament, ha arribat a imposar-se. En aquests ultims temps, en Boncour, en Peraire, en Schwartz, i sobre tot en Baudoin, l'han explanat, insistint en sos avantatges.

S'agafa una compresa o un mocador plegat i se tiren en una de les cares, pera començar, 2, 3 o 4 gotes al maximum de chloroform; després s'aplica la compresa en el nas i boca del pacient, procurant no obstruir-los per complet, pera no sorprendre les mucoses d'una manera massa brusca. Al cap d'uns quinze segons, les gotes s'han evaporat, i aleshores se tiren 4 o 5 gotes més sobre la compresa, reaplicant-la com més depressa millor; i si 1 malalt ha suportat bé la primera dosi, s'aplica més hermeticament. Mig minut després se refà lo mateix, tirant sempre 4 o 6 gotes d'anesthetic; i aixís se segueix durant quinze o vint minuts. Per terme mig se necessiten 7 o 8 grams pera arribar a l'anesthesia.

És un methode aquest de tant segurs resultats que anima a donar chloroform fins a malalts que amb els altres methodes faria por anesthesiar. A la Clinica Gynecologica l'hem adoptat com cosa corrent.

Mentres se comença a anesthesiar convé que 1 malalt estigui en lloc aïslat i quiet. Convé també fer-lo distreure. A primera vista sembla que no ha d'anar malament intentar-ho, fent-lo comptar, per exemple, fins a un numero determinat, am l'objecte de que la respiració sigui tot lo més regular, evitant d'aital manera paros més o menys llargs, seguits, com és natural, d'inspiracions massa profundes. No obstant, fixant-s'hi bé, no sembla pas que això s'hagi d'instituir com a regla, sobre tot de la manera que alguns ho fan, que arriben a marejar al malalt, no deixant-li am llurs crits ni un moment de repòs.

Parlant d'això alguna vegada amb en Queraltó m'havia indicat la repugnancia que sentia per aquesta pràctica, fundamentant el seu parer en fets d'observació corrent. I, en efecte, en l'actualitat, la tendencia és contraria. Aixís, en Labbé, en Terrier i en Baudoin són d'un criteri absolutament oposat: després d'haver exposat al malalt lo que sentirà durant els primers minuts de l'anesthesia i d'haver-lo animat, se li comença a donar el chloroform; però desde aquest moment aconsellen no dir-li res més, per coses que faci o digui. «S'ha notat, en efecte, —segons recalca en Baudoin,— que am les petites dosis els pa-